

حروف مشبّهة بالفعل :

مثال ها :

إِنَّ : إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ.

لَكَنَّ : وَ لَكَنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْتَهُونَ؛ که **لَكَنَّ** حرف مشبّهة بالفعل، **الْمُنَافِقِينَ** اسمش و خبرش **لَا يَفْتَهُونَ** می باشد که در اصل خبر برای مبتداء بوده است؛ **مُنَافِقِينَ** جمع مذکر سالم است که در حالت نصبی با **ياء** و **نون** می آمده و چون در اینجا برای **لَكَنَّ** اسم است با حالت نصبی استعمال شده است.

لَعَلَّ : وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ .

نشانه ی مبتداء بودن و خبر بودن **السَّاعَةَ** و **قَرِيبٌ** این است که اگر **لَعَلَّ** را بر داریم کلام به خودی خودش کامل است؛ **السَّاعَةَ قَرِيبٌ**.

نکته :

إِنَّ و اسم و خبرش در حکم **کلام تام** است؛ به خاطر همین هر جا نیاز به کلام تام داشتیم باید **إِنَّ** بخوانیم؛ مثلاً در ابتدای کلام؛ مانند : **إِنَّهُ هُوَ يُبَدِّئُ وَيُعِيدُ**.

اما بعضی از موارد وجوب فتح همزه **أَنَّ** :

معیار و ملاک کلی این است که حرف **أَنَّ** با اسم و خبر در **جایگاه مفرد** قرار بگیرد؛ چون **أَنَّ** با اسم و خبر تأویل به مصدر می روند؛ یعنی **أَنَّ** با اسم و خبر در محلّ رفع، نصب و یا جرّ قرار می گیرند.

مثال حالت رفعی : **أَعْجَبَنِي أَنَّ سَعِيداً قَائِمٌ**؛ در این مثال **أَنَّ** با اسم و خبرش تأویل به مصدر می رود؛ که روش تأویل به مصدر بردن این است که **ابتداء** **مُسْنَدٌ** و **مُسْنَدٌ** **إِلَيْهِ** را **مُشَخَّصٌ** کرده و بعد **مصدر مُسْنَدٌ** را بیاوریم و سپس آن مصدر را اضافه به **مُسْنَدٌ** **إِلَيْهِ** می کنیم؛ مثلاً در همین مثال می گوئیم : **أَعْجَبَنِي قِيَامُ سَعِيدٍ**.

مثال حالت نصبی : **أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ**.

مثال حالت جرّی : **بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَاباً أَلِيماً**.